Sygn. akt I C 512/16 upr.

UZASADNIENIE

Powód P. (...) w pozwie skierowanym przeciwko pozwanemu J. C. wniósł o zasądzenie kwoty 16 005,36 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu tj. od dnia 24.03.2016 r. do dnia zapłaty.

Jako podstawę roszczenia powód wskazał umowę bankową z dnia 19.08.2004 r. łączącą pozwanego z poprzednikiem prawnym powoda. Powód w uzasadnieniu pozwu twierdził, że na podstawie umowy przelewu wierzytelności z dnia 28.08.2015 r. nabył od Banku (...) S.A. grupa (...) (dawniej (...) Bank S.A.) wierzytelność względem strony pozwanej wynikającą z tytułu łączącej strony umowy, mocą której pozwany otrzymał określoną w umowie kwotę pieniężną i zobowiązała się do jej zwrotu na warunkach określonych w umowie. Zdaniem powoda pozwany w wyznaczonym terminie nie dokonał spłaty zobowiązania.

W dniu 18 kwietnia 2016 r. referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym w Białogardzie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym w całości uwzględnił żądanie pozwu.

Od nakazu tego sprzeciw wniósł pozwany J. C. działający przez pełnomocnika – radcę prawnego. W sprzeciwie wniósł o oddalenie powództwa powołując się na zarzut przedawnienia roszczenia, niewykazania i nieudowodnienia roszczeń powoda co do zasady i co do wysokości oraz brak legitymacji procesowej czynnej powoda.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

Powództwo nie jest zasadne .

Powództwo podlegało oddaleniu z uwagi na skutecznie podniesiony przez pozwanego zarzut przedawnienia.

Zgodnie z art. 117 § 1 kc z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu. Po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Zgodnie zaś z art.118 kc jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata. Skoro powód domagał się zapłaty z tytułu umowy bankowej to zastosowanie w niniejszej sprawie ma trzyletni okres przedawnienia.

Powód nie przedłożył dokumentów, z których wynika kiedy jego roszczenie z umowy bankowej stało się wymagalne. Z treści przedłożonej umowy bankowej zawartej w dniu 16.08.2004 r. wynika, że termin wymagalności roszczenia został określony na 10.08.2007 r. jako datą całkowitej spłaty kredytu. Roszczenie pierwotnego wierzyciela stało się jednak wymagalne wcześniej niż wynikało to z umowy. Niewątpliwie było ono wymagalne przed datą wystawienia przez pierwotnego wierzyciela bankowego tytułu egzekucyjnego, co nastąpiło w dniu 24.01.2006 r. (k.5 akt Km 489/06). Od tej też daty należy liczyć początek biegu przedawnienia dochodzonego pozwem roszczenia.

Jak wynika z art. 123 § 1 kc bieg przedawnienia przerywa się między innymi przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaakceptowania lub zabezpieczenia roszczenia.

W niniejszej sprawie czynnością, która spowodowała przerwanie bieg przedawnienia, na podstawie art. 123 § 1 pkt 1 kc była czynność polegająca na wszczęciu przez pierwotnego wierzyciela postępowania o nadanie klauzuli wykonalności bakowemu tytułowi egzekucyjnemu. Postępowanie wywołane tym wnioskiem zakończyło się wydaniem przez Sąd Rejonowy w Białogardzie postanowienia z dnia 21 lutego 2006 r. w sprawie I Co 181/06. Data wydania postanowienia o nadaniu klauzuli wykonalności stanowi zatem termin, od którego termin przedawnienia biegnie od nowa. Dalszą czynnością poprzedniego wierzyciela, jak było wszczęcie postępowania egzekucyjnego, na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego sądową klauzulą wykonalności. Jak wynika z akt egzekucyjnych Km 489/06

wniosek ten wpłynął do Kancelarii (...) w dniu 10.12.2006 r. Postępowanie egzekucyjne prowadzone na podstawie tego wniosku zostało umorzone postanowieniem komornika z dnia 19.10.2015 r. na wniosek wierzyciela.

Zgodnie z art.825 pkt 1 kpc przy zastosowaniu art.203 § 2 kpc poprzez art.13 § 2 kpc Wniosek wierzyciela o umorzenie egzekucji przy zastosowaniu art.203 należy oceniać jak cofnięcie tego wniosku. Analogicznie zaś do cofnięcia pozwu w postępowaniu procesowym cofnięcie wniosku egzekucyjnego nie wywołuje skutków prawnych związanych z wszczęciem egzekucji a więc także w zakresie przerwania biegu przedawnienia.

W kwestii tej wypowiedział się Sąd Najwyższy m.in. w uchwale z dnia 19 lutego 2015 r. w sprawie III CZP 103/14:	
„umorzenie postępowania egzekucyjnego na wniosek wierzyciela - banku, prowadzącego egzekucję na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego klauzulą wykonalności - niweczy skutki przerwy biegu przedawnienia spowodowane złożeniem wniosku o wszczęcie egzekucji. W wyroku z dnia 19 listopada 2014 r. w sprawie II CSK 196/14 Sąd Najwyższy orzekł: „wniosek o wszczęcie egzekucji nie przerywa biegu przedawnienia, jeżeli komornik umorzył postępowanie egzekucyjne na wniosek wierzyciela, który w toku egzekucji dokonał przelewu egzekwowanej wierzytelności”. To ostatnie rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego zostało wydane w sprawie o analogicznym stanie faktycznym do rozpoznawanej sprawy. Do umorzenia postępowania egzekucyjnego prowadzonego przez poprzednika prawnego powoda, na wniosek wierzyciela (poprzedniego) doszło bowiem po dokonaniu sprzedaży wierzytelności na rzecz powoda. Zatem jeśli umorzenie postępowania egzekucyjnego na wniosek poprzedniego wierzyciela pozwanego niweczy skutki przerwy biegu przedawnienia, to należy przyjąć, że ostatnią czynnością egzekucyjną skutkującą przerwą biegu przedawnienia roszczenia wobec pozwanego jest czynność nadania sądowej klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu, co nastąpiło w dniu 21 lutego 2006 r. Przyjmując zatem tę datę jako datę początkową terminu przedawnienia, należało stwierdzić, że roszczenie przedawniło się z dniem 21 lutego 2009 r. Skoro powód wniósł pozew w dniu 24 marca 2016 r. to uczynił to po upływie terminu przedawnienia. Zatem powództwo należało oddalić.	

Sąd nie podziela poglądu pełnomocnika pozwanego, że powództwo nie zostało wykazane co do zasady i co do wysokości. W rozpoznawanej sprawie powód wykazał fakt zawarcia umowy bankowej pomiędzy poprzednikiem prawnym powoda a pozwaną. Wykazał wysokość dochodzonego roszczenia przedstawiając jego szczegółowe wyliczenie. W tej sytuacji pozwanego obciążał dowód wykazania okoliczności niweczących prawo powoda (wyrok SN z dnia 11.06.1999 r. II CKN 390/98, OSNBIC12/99, poz. 217). Pozwany takiego dowodu nie przedstawiła.

Nie budzi też wątpliwości sądu następstwo prawne powoda P. (...)po pierwotnym wierzycielu pozwanego (...) Bank S.A z siedzibą w G.. Zostało ono wykazane dowodem w postaci umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 28.08.2015 r., mocą której Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w G. (poprzednio (...) Bank S.A) zbył na rzecz P. (...) wierzytelność względem pozwanego J. C. wynikającą z umowy kredytu z dnia 16.08.2004 r.

O kosztach postępowania sąd orzekł w punkcie 2 wyroku na podstawie art.98 § 1 kpc, zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. W rozpoznawanej sprawie kosztami jakie poniósł pozwany są koszty zastępstwa procesowego radcy prawnego w minimalnej stawce określonej w § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych, w kwocie 4 800 zł oraz opłata skarbowa uiszczona od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.